

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 18 listopada 2013 r. — Coty Germany GmbH przeciwko Stadtparkasse Magdeburg

(Sprawa C-580/13)

(2014/C 31/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coty Germany GmbH

Strona pozwana: Stadtparkasse Magdeburg

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, który w przypadku, takim jak postępowaniu głównym, zezwala instytucji bankowej na odmowę przedstawienia informacji stosownie do art. 8 ust. 1 lit. c) dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku z powołaniem się na tajemnicę bankową?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, Dz.U. L 157, s. 45.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 19 listopada 2013 r. — Directeur général des finances publiques, Mapfre warranty SpA przeciwko Mapfre asistencia compania internacional de seguros y reaseguros, Directeur général des finances publiques

(Sprawa C-584/13)

(2014/C 31/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Directeur général des finances publiques, Mapfre warranty SpA

Strona pozwana: Mapfre asistencia compania internacional de seguros y reaseguros, Directeur général des finances publiques

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 i art. 13 B lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. należy interpretować w ten sposób, że świadczenie polegające na udzieleniu gwarancji na ewentualne awarie mechaniczne niektórych części pojazdu używanego wykonywane, w zamian za zapłatę zryczałtowanej kwoty, przez podmiot gospodarczy niezależny od podmiotu zajmującego się sprzedażą pojazdów używanych, należy do kategorii transakcji ubezpieczeniowych zwolnionych z podatku od wartości dodanej, czy też przeciwnie — należy do kategorii świadczenia usług?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander (Hiszpania) w dniu 25 listopada 2013 r. — Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. przeciwko Fernandowi Quintanowi Ujecie i Maríi Isabel Sánchez Garcíi

(Sprawa C-602/13)

(2014/C 31/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Strona pozwana: Fernando Quintano Ujeta i María Isabel Sánchez García

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i z art. 7 ust. 1 tego aktu, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników w myśl zasad równoważności i skuteczności, sąd krajowy, w przypadku gdy ustali istnienie nieuczciwego warunku dotyczącego odsetek za zwłokę, jest zobowiązany stwierdzić w konsekwencji nieważność jakiegokolwiek zapisu dotyczącego odsetek za zwłokę, włącznie z tym, który może wynikać z uzupełniającego zastosowania przepisu krajowego takiego jak art. 1108 Código Civil, drugie postanowienie przejściowe Ley 1/2013 w związku z art. 114 Ley Hipotecaria czy art. 4 RDL 6/2012, i nie musi czuć się związany ponownym określeniem odsetek dokonany przez instytucję finansową na podstawie drugiego postanowienia przejściowego Ley 1/13?

- 2) Czy drugie postanowienie przejściowe Ley 1/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie może ono stanowić przeszkody w zapewnieniu ochrony interesów konsumenta?
- 3) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i z art. 7 ust. 1 tego aktu, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników w myśl zasad równoważności i skuteczności, sąd krajowy, w przypadku gdy ustali istnienie nieuczciwego warunku dotyczącego postawienia kredytu na stan natychmiastowej wymagalności, jest zobowiązany stwierdzić, że warunek ten nie stanowi części umowy i wyciągnąć konsekwencje właściwe dla takiego stwierdzenia również wówczas, gdy instytucja finansowa odczekała minimalny okres przewidziany przez przepis krajowy?

(¹) Dz.U. L 95, s. 29; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2., s. 288.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-343/11 Niderlandy przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-610/13 P)

(2014/C 31/07)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: K. Bulterman, A.M. de Ree, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-343/11;
- w zakresie, w jakim wyrok ten stał się prawomocny, rozstrzygnięcie sprawy poprzez stwierdzenie nieważności decyzji 2011/244/UE (¹);
- jeżeli wyrok nie stał się jeszcze prawomocny, przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania sprawy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: błędna wykładnia art. 8 rozporządzenia nr 1433/2003 (²) w związku z załącznikiem I pkt 8 i 9 oraz załącznikiem II pkt 1 do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim koszty nadruku na opakowaniach zostały uznane za koszty opakowania i w rezultacie za niedopuszczalne.

Zarzut drugi: błędna wykładnia art. 8 rozporządzenia nr 1433/2003 w związku z załącznikiem I pkt 8 i 9 do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim zastosowane do warunków obowiązujących dla opisu akcji promocyjnych w ramach programu operacyjnego kryterium było błędne.

Zarzut trzeci: błędne zastosowanie art. 7 rozporządzenia nr 1258/1999 (³) i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 (⁴), ponieważ ułatwienia w przedstawieniu dowodów przysługują Komisji.

Zarzut czwarty: błędna wykładnia art. 6 rozporządzenia nr 1432/2003 (⁵) w związku z art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 (⁶) w zakresie, w jakim orzeczono, że organizacja producentów nie może decydować o transakcjach handlowych przeprowadzanych przez oddelegowanych pracowników.

Zarzut piąty: błędna wykładnia art. 21 rozporządzenia nr 1432/2003 w zakresie, w jakim orzeczono, że konieczne było wycofanie uznania dla organizacji producentów.

Zarzut szósty: błędne zastosowanie art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999, art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 i zasady proporcjonalności, postrzeganych w świetle art. 21 rozporządzenia nr 1432/2003, w zakresie, w jakim z finansowania została wyłączona całość wydatków poniesionych przez organizację producentów FresQ.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 102, s. 33).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i pomocy finansowej (Dz.U. L 203, s. 25 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 39 s. 431).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 25, s. 414).

(⁴) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

(⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów (Dz.U. L 203, s. 18 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 39, s. 424).

(⁶) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 20, s. 55).